

hvilke der i Tidens Løb havde været indført Lønningforhøielse. Jeg troer altsaa, at det vilde være en stor Feil, isald man gif ind paa at hæve dette Princip. Naar den høitærede Minister har foreholdt os, at vi maatte erindre, at Rigsdagen nylig havde vedtaget en Lov, hvori en Mængde Embedsmænds Lønning fastfattedes, og hvor man ikke havde indført dette Princip, saa skal jeg dertil bemærke, at det Tryk, der hvilede paa os med Hensyn til hele denne Sag, var saa stort, at det var en reen Umulighed at gjøre Modstand imod den, og det blev næsten anseet for u-partiist at gjøre nogen Indvending imod denne Sags hurtige Gjennemførelse. Der blev i det Hele dengang udøvet et saadant Tryk paa dem, der ikke hørte til Fleertallet, at man kun med stor Møie kunde faae Lov til at fremsjøre, hvad man havde at sige om Sagen med Hensyn til de Forslag, der laae for, og jeg erindrer, at man endogsaa havde Vanskelighed ved at faae sine Endringsforslag stillede op i Thinget til en af Sagens Behandlinger. Dette erindrer jeg klart, og det kan ikke fragaaes, at det gav Anledning til Debat imellem den høitærede Formand og flere Medlemmer af Udvalget, som maatte opgive hele deres Bestræbelse i den Retning paa Grund af den ugunstige Stilling, som man kom i ved den Maade, hvorpaa disse Endringsforslag fremslittedes. Der var kort sagt, dengang saa mange Hindringer, at det næsten er Uret, synes det mig, af den høitærede Minister, at han vil kalde denne Sag frem som en Paamindelse til os om ikke nu at gjøre Fordringer, fordi vi ikke have gjort det dengang.

Formanden: Jeg stulde dog med Hensyn til, at det ærede Medlem henviser til Forhandlingerne i en tidligere Sag i forrige Samling her i Thinget, bemærke, at jeg ikke troer, at der er udøvet nogen Tvang mod noget Medlem her i Thinget, og naar det ærede Medlem navnlig udtalte, at det blev gjort vanskeligt for ærede Medlemmer at stille deres Forslag, har det ligget deri, at de ærede Medlemmer ikke itide have stillet Forslagene paa en saadan Maade, at de kunde tages ind under Forhandlingen.

Winther: Det er en Feiltagelse af den ærede Formand. Jeg skal i den Henseende blot henviser til de daværende Forhandlinger; det var aldeles ikke nogen Forsømmelse fra vor Side, som var Anledning dertil, men jeg skal isvrigt ikke her forhandle længere om denne Sag; det er Noget, som Enhver, hvis han vil, kan see efter i Rigsdagstidenden.

Formanden: Jeg har ikke villet sigte det ærede Medlem for nogen Forsømmelse, men kun villet kalde i Erindring, at Forslagene kunde have været stillede paa en saadan Maade, at de kunde have været tagne under Forhandling, men jeg stempler det ikke som nogen Forsømmelse.

Winther: Jeg vil ikke opholde det ærede Thing videre paa denne Sag, da jeg troelig kan henholde mig til, hvad der derom staaer i Rigsdagstidenden, og om den Maade, hvorpaa disse Forslag bleve stillede efter Aftale med den daværende Ordfører. Det var blot disse Bemærkninger, som jeg ønskede at gjøre.

Finantsministeren: Trods det ærede Medlems Forudsigelse er det imidlertid et Factum, at, naaget vi ikke nogensinde have haft en saadan Dyrtid som den, vi i Dieblicket have, foreligger der dog ikke fra Finantsministeren noget Forslag til en Dyrtidslov, og det naaget han væsentligst er stillet i Spidsen for en Administration, der ikke har noget Sættilæg og ikke er stillet saaledes, at den med Letted kan undvære Dyrtidstillegg. — Det, der foranledigede mig til at tage Ordet, var den besynderlige Maade, hvorpaa det ærede Medlem misforstod mine Ytringer om Departementscheferne som Traditionens Bærere, og fordi jeg ikke vilde lade den Udtalelse staae uimodsaagt hen, at Departementscheferne stulde være Foll, der modarbejdede hele den nyere Tids Udvikling. Jeg troer ikke, at dette med nogensomhelst Berettigelse kunde siges at ligge i mine Ord, men hvad der virkelig ligger i mine Ord, og hvad der virkelig ligger i min Tanke, det er, at Befolkningen ikke er tjent med, at der gjøres Spring i hele Udviklingen, og at det har sin Betydning, at der er en vis Conti-